

Erfaringer uden udveje

Berliner Zeitung, d. 11.03.13.

Af: Doris Meierhenrich

I samarbejde med Volksbühne inviterer Performance-kollektivet Signa publikum velkommen i "Club Inferno."

"Gå ikke ind," advarer damen med ølflasken. "De vil blot lede dig på afveje." Hun har sin uldhue trukket godt ned over ansigtet, men kigger man nærmere efter, er hun faktisk temmelig ung. Hun sidder bekvemt ved indgangen til Volksbühnes pavillon – omgivet af ølflasker og en sort køter. Foran netop den dør, som man skal igennem, hvis man vil have fingrene i en billet til "Club Inferno".

"Teater!", stønner hun, når man nævner det. Hun får dog øl af dem, fordi hun her passer lidt på det hele. Men det, som de laver, "er noget værre kunstlort!", mener hun. Og hendes to kammerater bag indkøbsvognen stemmer i: "Hele byen er på røven! Og hvad har de gang i derinde? Det er det rene helvede!"

De har kun latter til over for ens interesse i dette "helvede,". Dog ved de, at man kun kan få en invitation til denne klub i pavillonen – de er nemlig en del af foretagnet. Før disse foragtere af helvedeskunsten formår at så ægte tvivl hos den besøgende, åbner de døren. En vulgær bardame stikker snuden ud i kulden og giver tegn til at træde nærmere. Man tager mod til sig, skræver over dørvogterens klude og flasker og træder ind i spøgelsesagtige omgivelser: Halv skov og halv salon.

Dette er de første skridt ud af den normale verden og ind i den dunkle spejlsfære, som Dante i sin Guddommelige Komædie kaldte "Inferno," og som det dansk-østrigske performance-kollektiv Signa nu som "Club Inferno" bringer til den berlinske nutid. I den forbindelse fungerer denne skov-salon som en prolog: Et forvirrende sted, hvor jeg-fortælleren træffer sin fører, der driver denne ind i verdens smertecentrum.

Hos Dante er dette Vergil, og verdens indre er en forvrænget spejling af dens ydre – et filosofisk-moralsk landkort og politisk erklæring om hans samtid. Syv hundrede år senere i Volksbühnes Pavillon møder tilskueren Herbert Godeux, manden bag natklubben "Inferno." Og hvad de ni helvedeskredse i hans klub spejler, er ikke længere billedstumper af verden anno 2013 – der er snarere tale om denne Herberts egne inderste skyldskomplekser.

Godeux sidder med gulnet hår og glinsende skjorte bag et vindue, vinker med blød gestus og skarpt blik tilskueren til sig og både charmerer og irettesætter denne. Navnet noteres, der kastes terninger om tidspunktet for besøget, og efter en tids tavshed rækkes invitationen med den hemmelige adresse over disken. Denne glatte og grove atmosfære, indbydende og frastødende, høflig og anmassende, med hemmelighedskræmmeri og forhør, kommer også til at herske i klubben to dage senere. Men her i skoven spirer stadig skønne forhåbninger: "Og fejhed hæmmer blot din videre færd," hviskedes der: "Den kan få en mand til at fortryde sit bedste, så han falder fra de gode gerningers højder".

Vi vil ikke være feje, og hvem drømmer ikke om gode gerningers højder? Derfor tager man denne hvisken til sig som behagelig opmuntring. Men at det skal kræve større mod ikke at gribe ind i det rette øjeblik, bliver senere en smertefuld erfaring. For "Club Inferno" kommer til at volde kvaler for enhver – ikke korporligt, men mentalt. Har man én gang begivet sig ind i Signas klaustrofobiske parallelverdener, kommer man ikke ud igen uden knubs. For Signa spiller ikke teater – gruppen opbygger med største akkuratess hyperrealistiske, hermetiske livsrum, hvor skuespillere og publikum i fællesskab skaber erfaringer. Også dette er selvfølgelig ikke andet end teater, men da stykket i fem-seks timer ikke lander tankerne undslippe forestillingen, sidder man her fast på samme måde, som de fordømte i Dantes helvedeskredse.

Med "Club Inferno" har kernetrioen – Signa og Arthur Köstler samt Thomas Bo Nilsson – skabt en bordelagtig og slibrigt luksuriøs indretning på tredje etage af en atelierbygning i Wedding. De har arbejdet på den i næsten et halvt år, og det ægyptiske, arabiske eller slet og ret kitschede plysinteriør huser op til fyre skuespillere.

I opgangen flakker et helvedesagtigt defekt lys, men så snart man træder ind i den gyldenrøde modtagelsessal, er alting så rigt og detaljeforelsket polstret, at man må gnide sig i øjnene. En sødlig duft hænger i luften, der uddeles ekstra sød mousserende vin, og Herbert byder hver og én velkommen iført orientalsk talar. "Lad indretningen virke på jer," siger han, og den virker rent faktisk lige så narkotiserende som Dantes Guddommelige Komedie – som et gyldens omslag om Herberts private syndefalds-skuespil, der her erstatter Infernoet.

I denne kulisseverden spiller alle en synder fra Dante, men i grunden er der ingen, der spiller. For så snart man spørger én af de udklædte, hvem vedkommende spiller, modtager man et dobbeltsvar. "Jeg er Helena," for eksempel, "eller faktisk er jeg Donna, der blot spiller den utugtige af kærlighed til Herbert." Signa kalder disse medusaverdener for "performanceinstallationer." En menneskebeholder for adfærdsforskere kunne man tilføje. Dog en højst spændingsrig én af slagsen. For man må vægre sig imod overfloden på samme måde som mod intetheden.